

и затова в много по-голяма степен е перцептивен, отколкото обективно-епически образ²³. Макар и прострян оттатък границите на Аза, този образ е съсредоточен в самия дух на героя: т.е. не Азът е разположен в *Родината*, а обратно – тя е идеалното пространство *оттатък*, сублимация на неговите устрем и блянове, продукт на неговата *тук и сега*-положеност.

Тази особеност, характеризираща родното пространство в лириката на ранния Яворов, би могла да обясни и неговия специфично пулсиращ обем. То може да бъде изобразено (почтно репрезентирано) в необозримостта си („твоите дивни широти“; „Градове светливи, чисти, / мирни, радостни села / широки нивя златисти, / де пълзят безчет рала...“ – „В тъмницата“). Би могло обаче да бъде свито в съкровените гънки на спомена („оставили в кърви и бащин си кът“). Пулсиращият пространствен обем²⁴ у ранния поет онагледява, материализира динамичния духовен модел на лирическия персонаж(и). Поради това носеният, притежаван, обладаван образ на *Родината* се превръща в особен белег, който дарява лирическия герой (герои) с уникалност – способен е да отделя, обособява, от-граничава от *другостта* (мислена тук в широк смисъл), от непосредствено заобикалящата емпирия, от социума, негативно обозначаващ още у ранния Яворов с *тъмна*. В ранното стихотворение „На родоските заточеници“ (1896 г.) е видимо именно антитетичното противопоставяне – чуждостта, от-странението, неприкосновеността, а защо не и непроницаемостта на героите за околния свят (*пъстрий сбор*): „Нещастни го с т и! Не, хула тях не ги смущава, / не са от тоя вече свят, – / презренье хладно отразява / в(ъв) техний поглед свой печат.“ (разр. м. Б. Д.) Тази бегла нагледна характеристика на групата лирически персонажи по-нататък ще се окаже твърде продуктивна и в известен смисъл архетипална за поетичното творчество на Яворов. Яворовият странник-чудак неизменно ще е въвеждан в отделните текстове като пределно алиениран: